

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๙ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๔๙

จอมปราชญ์เล่นกับคนโง่

ก่อนจ้งหัน

เริ่มต้นตั้งแต่วັນนี้ไป การทำบุญให้ทานแบ่งส่วนบุญส่วนกุศลให้สัตว์โลกทั่วแดนโลกธาตุนะวันนี้ ท่านแสดงไว้ใน ตีโรกฤษทกัณฐสูตร น่าสลดสังเวชมาก เวลาเขาไปทำบุญให้ทาน พวกญาติพวกมิตรที่หวังพึ่งบุญกับคนที่มีชีวิตอยู่... พวกญาตินั้นหลังไหลเข้ามาขอส่วนบุญส่วนกุศล มีญาติมีวงศ์อุทิศให้ ผู้ที่ไปสวรรค์ก็เยอะ เลื่อนชั้นเลื่อนภูมิไปเรื่อยๆ ผู้ที่อยู่ต่ำขึ้นมาๆ ในตีโรกฤษทกัณฐสูตร ผู้ที่หน้าเหี่ยวกลับไปนี่ก็เยอะ เพราะญาติใจดำไม่ได้ทำบุญให้ทานแก่ญาติของตน อุทิศส่วนกุศลให้แก่ญาติของตน มาถึงมาด้วยความหิวโหย กลับไปด้วยความใจดำน้ำขุ่น ดีไม่ดีสาปแช่งญาติเสียด้วยมีในคัมภีร์

เราเห็นเหตุการณ์นี้จึงต้องได้ทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้สัตว์ทั่วแดนโลกธาตุ ให้เป็นญาติอันเดียวกันหมด ใครมาทำบุญๆ ให้ทานนี้กองบุญกองกุศลกองใหญ่กระจายไปทั่วหมด ให้ได้สมหวังทุกคนทุกราย ไม่ว่าจะเป็นญาติของใครๆ เราเป็นญาติด้วยกันหมด แผ่ส่วนกุศลนี้ให้ถึงกันหมดเลย นี่ละที่พาพี่น้องทั้งหลายทำมีหลักมีเกณฑ์มาอย่างนี้ ที่นี้ให้พร

หลังจ้งหัน

ยานี้ยาอะไร สุ่มสี่สุ่มห้ามาให้กินตลอด เลยเป็นที่ทดลองยา ยาอะไรเอาไปไม่เอา กินตลอดก็ไม่เห็นมันดิบมันดีอะไร เป็นบ้าไปกับยา รำคาญนะเรา ไม่เป็นตัวของตัวเองบ้างเลย เออะอะจามพิกวิงหาหม่อๆ จามไม่ได้ ไอไม่ได้ หายใจแรงไม่ได้ นี่ไม่สบายแล้ววิงหาหม่อ ไม่เป็นตัวของตัวเองเลย ทุเรศเอามากจริงๆ ไม่เป็นตัวของตัวเอง ยั่วเย้ยๆ เต็มโลก จิตใจถ้ามีธรรมเข้าแฝงจะแข็งแกร่งนะ อันนี้มีแต่กิเลสอ่อนปวกเปียกๆ จามพิกไม่ได้ ยานี้แก้อะไรก็ไม่รู้ เรายำคาญนะเออนั้นมาให้กินเอานี้มาให้กิน ก็ออกบ้างละ คือรำคาญต่อรำคาญเลยออกไปบ้างๆ ใครหลบไม่ทันให้มันหายไปเลย

ที่พูดเหล่านี้เคยฟังมาแล้ว ไม่ได้มาไม่เคยๆ จนกระทั่งพ่อแม่ครูจารย์เอายามาให้กิน ยาอะไรมาไม่กินๆ ท่านให้ยาเอามาให้เราก็ไม่เอาไม่ฉัน พระท่านถือกลับคืนไปท่านเอามาเอง นั่นเอาขนาดนั้นนะ เอ้าๆ ยานี้เมืองสวรรค์สู้ไม่ได้ เวลาท่านจะเอาเรามาเข้ามาๆ คือนอนแน่นอยู่ในแคร์ ท่านเข้าไปหาเองเลย ยานี้ยาเมืองสวรรค์สู้ไม่ได้ กินเดี๋ยวนี้หายเดี๋ยวนี้เลย เอ้าๆ ยื่นเข้ามาเลยทันที ตกลงก็ต้องได้ฉันเราจะว่าไง เพราะความเคารพ อะไรๆ ก็ตามถ้าเป็นของพ่อแม่ครูจารย์นี้หมอบทันทินะเรา คนอื่นมาแต่

ไม่ได้นะ บิณฑบาตกลับมาปั๊บ เอาบาตรปิดฝาไว้แล้วนี่ มีอะไรจัดปั๊บปั๊บๆ เอาฝาปิด แล้วเอาผ้าอาบน้ำปิด ทำอยู่คนเดียว ไม่ใช่คุณนะ พระยั่วเย้าๆ พิจารณาซิ ทำคนเดียว ไม่ให้ใครรู้ละ พ่อแม่ครูจารย์รู้จนได้ เห็นไหมล่ะ บทเวลาท่านจะใส่บาตร ท่านเอาเวลา จนตรอก นั่งเตรียมพิจารณา ท่านเตรียมไว้แล้วอาหารในบาตรที่จะใส่บาตรเรา อาหารในบาตรก็เรานั้นละเป็นคนจัดให้ ก็รู้หมดละซี เอ้า ใส่บาตรๆ ขึ้นนะ ปั๊บปั๊บถึงแล้ว นี่ ได้ฉันให้หมดทุกครั้ง ถ้าเป็นท่านทำเองหมอบเลย เพราะเรื่องจอมปราชญ์ทำอะไรๆ มีเหตุมีผลมีหลักมีเกณฑ์ ไอ้เราทำแบบเซ่อๆ ซ่าๆ ถึงจะว่าเด็ดก็เด็ดแบบเอาหัวชนฝา มันผิดกันนะ

อย่างนี้ละเรื่องหยุกเรื่องยา เด็ดหรือไม่เด็ด เป็นอย่างนั้นนะ ไม่มียาติดยามเลย แต่ก่อนยากี่ไม่ค่อยมี ถึงไม่ค่อยมีกับที่ไม่สนใจกับยาเลย เข้ากันได้ปั๊บเลย เอ้า เวลามัน เป็นโรคมันจะมาจากไหน พวกสัตว์สาราลิงเขาไม่เห็นมีโรงพยาบาล เขายังสืบทอดกัน มาได้จนกระทั่งทุกวันนี้ มนุษย์ทำไมถึงจะอ่อนแอหนักหนา นั้นเอาละนะ ไม่มียาติดยามเลย ชัดเปรี้ยงๆ แต่จิตมันเด็ดนะไม่ใช่ธรรมดา นี่ละอำนาจของธรรมกับกิเลส ไม่เช่นนั้นแก้กันไม่ตก ที่พูดเหล่านี้เด็ดมาแล้วทำมาแล้วทั้งนั้น ไม่ใช่มาคุยว้อๆ นะ

อย่างพ่อแม่ครูจารย์เอายามาให้ บอกว่ายาทเวตาสู้ไม่ได้ ยื่นเข้ามาทันที เอ้าๆ ฉันเดี๋ยวนี้หายเดี๋ยวนี้ ท่านว่าฉัน เราก็ค้น พอเราฉันเสร็จแล้ว ท่านไม่เคยถามว่ายาที่ให้ นั้นเป็นยังไง เราก็ค้นไม่เคยพูดเลยว่ายาเม็ดนั้นเป็นยังไง อย่างนั้นละเวลาท่านเอา ท่านเอา ในความใจเด็ดใจขาดมุ่งต่อธรรม ท่านมุ่งอย่างนั้นนะ เล่ห์เหลี่ยมหลายสันพันคมของ ธรรมต้องทันกับกิเลส ท่านมาเกี่ยวข้องกับเรา จอมปราชญ์มาเราต้องได้พิจารณาเต็ม เม็ดเต็มหน่วยทุกอย่าง ไม่ใช่สุมสี่สุมห้า

อย่างอาจารย์มหาทองสุก ที่เขียนไว้ในประวัติหลวงปู่มั่น ที่อยู่เชียงใหม่ นั้นนะ อาจารย์มหาทองสุกเป็นเจ้าของวัดสุทธาวาส แต่ก่อนอยู่กับท่าน ท่านเป็นคู่ทุกข์คู่ยาก กัน อาจารย์มหาทองสุกเป็นคู่ทุกข์คู่ยากกับพ่อแม่ครูจารย์มั่นเรา ไปหาพวกนี้ที่แรก พวกขมุ มูเซอร์ พอท่านไปที่นั่นเขาประชุมกันเลย นี่เสื่อเย็นสองตัวจะมาอะไรในบ้าน เรา ให้พากันระมัดระวัง เขาประกาศกันเลย ท่านอยู่ในป่าท่านรู้แล้ว บอกว่าตุ้เจ้าสอง องค์นี้เป็นเสื่อเย็น จะทำความพินาศฉิบหายแก่หมู่บ้าน รายใดคนใดหญิงชายใดก็ตาม จนได้ อย่าไปไวใจ ประกาศสั้นเลย ให้พากันคอยสอดส่องดูแล อย่าไปไวใจตุ้เจ้าเสื่อเย็นสองตนนี้

ท่านทราบแล้วท่านอยู่ในป่า พอตอนเช้ามานี้ท่านพูดขึ้น นี่ท่านมหา หมายถึง อาจารย์มหาทองสุก เวลานี้เขาตำหนิว่าเราเป็นเสื่อเย็น เขาประชุมกันแล้วเมื่อคืนนี้ ว่า เราสององค์นี้เป็นเสื่อเย็น เขาไม่ไวใจ ให้แต่งคนเข้ามาดูเหตุการณ์ สังเกตเหตุการณ์

ตลอดเวลาที่ละสามสี่คน ๆ แต่ผู้หญิงไม่ให้ไปเด็ดขาด ให้ไปแต่ผู้ชายไปสังเกตการณ์ นี่ท่านเล่าให้ฟังไม่ใช่คนอื่นเล่า เขาว่าอย่างนั้นแล้วจะว่ายังไงท่านมหา เวลานี้เขากำลังสร้างความเลวร้ายต่อเขาโดยไม่รู้สึกรู้ตัว เขาหาว่าเรานี่จะเป็นพิษเป็นภัยต่อบ้านเขา เราจะไปไหนไม่ได้ละ นั่นเห็นไหมล่ะ เราต้องอยู่นั้นจนกระทั่งเรื่องบรรเทาเบาบางลงไปแล้ว เราจะไปไหนค่อยไป

ถ้าเราไปตอนที่เขากำลังตำหนินี้ พวกนี้ตายแล้วจะไปเป็นสัตว์เป็นเลื้อยกันหมด ท่านว่าไง เอ้า อนุเคราะห์เขาไป อยู่ยังไงกินยังไงก็กิน ความช่วยยอมไม่ชนะความดีละ ความดีชนะความชั่ว ธรรมชนะครอบโลกธาตุ นั่นเป็นเรื่องความรู้ความเห็นของเขา เป็นธรรมดาของคน แต่ความรู้ของเราเกี่ยวกับเรื่องการปฏิบัติธรรมให้ทนไป มีอะไรก็ทน

ที่อยู่นี้ท่านไปหาไปไม้มาเย็บภาวนาอยู่ คือเขาไม่สนใจที่จะมาทำให้ เพราะเขาถือว่าท่านเป็นข้าศึกต่อเขา ท่านก็ทนเอา เอาไปไม้มาเย็บ ๆ พอได้อยู่ ท่านเตือนอาจารย์มหาทองสุก ท่านมหาอย่าไปเป็นกังวลนะ เรื่องโลกเขาเป็นอย่างนั้นละ เรื่องธรรมเป็นอีกอย่างหนึ่ง เวลานี้เขากำลังคิดไม่ดีต่อเรา เป็นความคิดของเขา ใจของเราดี ตลอดเวลาไม่มีอะไรเสียหาย อันดีนี่จะไปกระจายให้เขาดีด้วย เห็นไหมท่านว่า เอาทนเสียก่อน ทนทุกข์ทรมาน เขาก็แต่งคนมาสังเกตการณ์ ท่านก็เดินจงกรมของท่าน อยากรู้ภาวนาท่านก็นั่งของท่าน เดินไปตามป่าตามชอกแซก ก็ไม่มีใครมาทำให้ นี่ ความทุกข์ของหลวงปู่มันเป็นอย่างนั้นละ

เขามาเขาก็มาเดินดูอยู่ข้างนอก ทีละ ๓ คน ๔ คนเดินดู ท่านก็ไม่สนใจเขา เพราะท่านรู้หมดแล้วเรื่องราวของเขา ครั้นนานเข้า ๆ หัวหน้าบ้านเขาก็ประชุมลูกบ้านว่าสิ่งที่จัดการกันให้ไปดูเสือเหียนสองตัวนั้น ได้ผลยังไง คนหนึ่งเขาคงจะโมโหทำ เขาตอบออกมาอย่างป้าง ๆ เลย ไปสังเกตการณ์ได้เหตุผลกลไอะโรมาบ้างไหม ไปสังเกตการณ์ดูเจ้าเสือเหียนสองตัวนี้ ทางนี้ก็ขึ้นผางเลยคนที่เข้าไปสังเกตการณ์ เขาคงโมโห เขามีนิสัยอยู่นะนั่น มันจะได้เหตุได้ผลอะไร ขึ้นเลยท่ามกลางในหมู่บ้าน มีแต่พวกเราจะตกนรก เขายังรู้รกรณะ ไปสังเกตท่านไปดูท่านเวลาไหน ท่านไม่ได้สนใจกับเราเลย เสือเหียนทำไมจะเป็นอย่างนั้น มากี่เดือนแล้วอยู่นี้นะ ได้เหตุได้ผลอะไร ท่านก็เรียกของท่าน ท่านไม่ได้สนใจกับเราเลย

พระที่เป็นเสือเหียนเป็นภัยต่อโลกจะไม่เป็นอย่างนั้น หือ ว่างั้นหรือ เขาประชุมกันนะ ก็อย่างนั้นแล้ว เอ้า ถ้างั้นก็ให้ไปถามท่านดู คือท่านทำวิธีต่าง ๆ บางทีไปเห็นท่านกำลังเดินจงกรม บางทีท่านก็นั่งภาวนาอยู่ ให้ไปสืบถามเสียก่อน นี่ให้ไปสังเกตการณ์ ๆ ไม่ทราบว่าจะสังเกตอะไร ท่านไม่เห็นมีโทษมีภัยอะไร ไปหาสังเกตผู้ร้ายชายโจรนั้นดีกว่า

จะไปสังเกตุเจ้าหลวงสององค์นี้ ว่างั้นนะ เอ้า งั้นไปถามดู ให้ไปถามท่านว่าท่านมีความมุ่งหมายอะไร ท่านทำอย่างนั้นๆ เพราะเหตุใดๆ ไปถามดู เขาก็มาหาท่าน แต่ก่อนเขาไม่เข้ามา เขายืนอยู่รอบๆ ที่ตุ้เจ้ามาอยู่ที่นี่ มายังไงๆ มาถามก็ถามแบบจอมเขื่อนั้นแหละกับจอมปราชญ์

ตุ้เจ้ามาอยู่ที่นี่ทำอะไร เดินนั่นเดินอะไร คือท่านเดินจงกรม นั่งหลับตาปิ้งนั่นหลับอะไร อ้อ พุทธโทยาย ขึ้นนะ พุทธโทยายเลยหาพุทธโทยาย พุทธโทยายเป็นยังไง เป็นดวงสว่างไสว ที่นี้ท่านได้โอกาสแล้วนะ ท่านจะชี้แจงให้เขาไปทำดู เขาก็พอใจตั้งหน้าตั้งตา พอกลับไปบ้าน เห็นไหม ขึ้นเลยนะ คนที่กำลังโมโหแรงๆ นั้นละ เห็นไหมไปฟังเทศน์ท่าน ท่านว่าพุทธโทยาย ท่านไม่ได้มาเป็นอันตรายต่อผู้หนึ่งผู้ใด ท่านว่าท่านหาพุทธโทยายแล้วเวลาถามท่านหาช่วยได้ไหม ท่านบอกหาช่วยได้ทั้งบ้านเลย นั้นเห็นไหมละ เสือเหียนจะเป็นอย่างนั้นหรือ

ท่านว่าพุทธโทยาย แล้วจะหาช่วยได้ยังไง ท่านให้ระลึกรู้พุทธโทยาย อยู่กับหัวใจ ให้อู้อยู่กับใจ พุทธโทยาย อยู่ที่นี่ หากันอยู่ที่นี่พุทธโทยายจะมาเอง ท่านว่า นั้นเห็นไหมละพุทธโทยายหาย ตกลงเขาก็มาหาพุทธโทยายละชิ หัวหน้าบ้านเขาเป็นก่อนเพื่อนเลยนะที่นี้ หาพุทธโทยาย ท่านสั่งไม่ให้ส่งออกนอก ให้หาพุทธโทยายอยู่ในแล้วธรรมท่านจะมาเอง พุทธโทยายพุทธโทยายจะมาเอง ให้นักพุทธโทยาย อยู่ที่นี่ เขาทำนั้นมันก็ลงจ้ำเลยที่นี้ พอลงจ้ำลงไปแล้วแกรู้จิตคนอื่นชิ โอโห กราบเลยทีเดียว พอออกจากที่แล้วกราบเลย โธ ตุ้เจ้าเสือเหียนอย่างไรอย่างนี้ ความสว่างไสวท่านครอบโลกธาตุนี้ เห็นไหมละ ทางนี้ดู เห็นความสว่างไสวครอบโลกธาตุ โอ้ย พวกนี้มันจะไปตกนรกกันทั้งหมดแล้ว

ตื่นเข้ามากรีบประกาศเลย พวกเรานี้ผิดกันทั้งหมด เราได้เห็นแล้วท่านสอนให้หาพุทธโทยาย เราได้หาแล้วเราได้ปรากฏแล้วเมื่อคืนนี้ เต็มชัดมาก จ้านี้แล้วส่งไปดูจิตท่านจิตท่านครอบโลกธาตุ เสือเหียนจะเป็นอย่างนั้นหรือๆ ถึงได้ลงใจกัน ที่นี้แม้ที่สุดพวกสัตว์พวกอะไรมาหากิน พวกหมูพวกอะไรมาकिनเผือกกินมันในสวน พอกำหนดมันเห็นหมดเลยคนนี้นะ ส่วนจิตตุ้เจ้าหลวงสว่างจ้า จึงมาขอโทษ เขาก็รู้จักขอโทษเหมือนกันนะ

นี่เราสรุปเอาเลยนะ พุทธโทยายท่านหาเป็นอุบายสอนคน เขาหาพุทธโทยายได้คนเดียวเท่านั้นที่นี้กระเทือนหมดในหมู่บ้านเขา ไม่มากละ ทำหูกเจ็ดหลังคาเรือน เป็นหย่อมๆ เขาก็มาหากัน เขามาใส่บาตร ใครมาทางไหนก็ตาม มาข้างหลังนี้เขาเอาขันใส่บาตรชนเลย ท่านหันไปรับบาตรทางนี้มันชนทางนี้ หันไปรับบาตรทางนี้ชนทางนี้ ที่นี้ลงเลยที่นี้ลงแล้ว ที่พักที่อยู่เขาทำเองให้หมดเลยเชียว แล้วทำด้วยตำหนิด้วย นี่เหมือนคอกหมูคอกหมูอยู่ได้ยังไง ท่านก็เฉยเสีย เขามาทำให้เรียบวุธเลย

ที่นี้เขาลงใจแล้วหัวหน้าเขารู้จริง ๆ รู้วาระจิตของคนอื่นของใคร รู้หมด เวลาท่านจะมาก็อย่างที่เราให้ฟัง ตั้งแต่ฉันจ้งหันเสร็จแล้ว ที่จะลาเขามากก็เพราะถูกนิมนต์จากเจ้าคุณธรรมเจดีย์ให้มาอยู่ที่อุดร โอ๊ย เขาร้องห่มร้องไห้ประซุ่มกัน ท่านก็พูดเหตุพูดผลให้ฟังเรียบร้อย ลงใจแล้ว เอ้า ให้ท่านไป ไปเขาก็นั่งจ้อ พอคนหนึ่งพริกก็พริกเลย คนหนึ่งฉวยเอาบาตร คนหนึ่งฉวยเอาบริขารอื่น เขาบ่ฮือไป ๆ แล้วเอาท่านกลับมาที่เก่า ท่านก็มาสอนอีกเอาอีก พอลงใจแล้ว เอ้าไป ที่นี้เอาอีก จนบ่ายสามโมงท่านถึงได้ออกท่านว่า นั้นเวลาเขาลงแล้วเป็นอย่างนั้น

นี่ละอาจารย์มหาทองสุกที่ว่าเป็นคู่ทุกข์คู่ยากกับหลวงปู่มั่น อาจารย์มหาทองสุกนิสสัยท่านนิมนวล อ่อน นิสสัยพ่อแม่ครูจารย์นี้เด็ดขาด เวลาเจ็บไข้ท่านไปถามก็ร้องแอ้ว ๆ ท่านก็เอาเสียบ้าง ท่านทดลองยาท่านนะ เอาขนานนี้ใส่ดูก่อน เป็นยังงี้เป็นพระทั้งองค์ ภาวนาอยู่ในป่าในเขา น่าจะพิจารณาเรื่องทุกขเวทนาซึ่งเป็นอริยสัจกับตัวได้ นี่มาที่ไรมีแต่แอ้ว ๆ อย่างนี้ ให้เปลี่ยนเครื่องแต่งตัวให้หมด ท่านใส่เอา เปลื้องสบงออกไปเอาผ้าเอาชิ้นผู้หญิงมาถุง จะได้พอดีกับนิสสัยปกเปียกอ่อนแออย่างนี้ พอว่าอย่างนั้นแล้ว อาจารย์มหาทองสุกร้องไห้ นะ ท่านใส่เปรี้ยว ๆ โอ ขนานนี้ไม่ได้ผล เนะท่านรู้แล้ว ท่านใส่เปรี้ยว ๆ ทางนั้นร้องให้ต่อหน้าเลย

เป็นถึงขนาดมหา ความรู้ทำไมเป็นอย่างนี้ สู้ผู้หญิงไม่ได้ เพราะฉะนั้นต้องเปลี่ยนเครื่องนุ่งห่มทั้งหมด เอาเครื่องผู้หญิงเข้ามาใส่จะเข้ากันได้ พอว่าอย่างนั้นแทนที่จะคึกคักได้ผล เลยร้องให้ วิธีนี้ไม่ได้ผล เป็นอย่างนั้นนะ คราวหลังท่านพลิกใหม่ ที่นี้มีแต่ความนิมนวลอ่อนหวาน อย่างนั้นนะท่านทำ อาจารย์มหาทองสุกอยู่กับท่าน คู่ทุกข์คู่ยากท่านแหละ อาจารย์มหาทองสุกนิสสัยท่านนิมนวลมาก ท่านเป็นคนสระบุรีบ้านอะไรแต่ก่อนจำได้ เดี่ยวนี้ลืมหมดแล้ว นิสสัยท่านนิมนวลมาก ดูใครว่าใครไม่เป็นนิม ก็พอดีกับพ่อแม่ครูจารย์มั่นเด็ดละชิ มันเข้ากันไม่ได้ มาขูที่ไรร้องให้ ๆ ท่านเลยพลิกยาขนานใหม่เรื่อย ขบขันดี ท่านมาเสียที่วัดสุทธาวาส

บางคนอาจคิดว่าเป็นมหาบัวก็ได้ ตอนนั้นเราเรียนหนังสือยังไม่ได้เป็นมหา อาจารย์มหาทองสุกนี่ละ เป็นถึงขนาดมหาท่านว่าอย่างนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างสู้ผู้หญิงไม่ได้ จึงให้เปลี่ยนเครื่องแต่งตัวให้หมด ทางนี้ร้องให้เลย เปลี่ยนเครื่องแต่งตัวให้หมดไม่ให้มีพระมีแต่ผู้หญิงพอดีกัน ร้องให้เลย พลิกใหม่ท่านหาอุบาย เพราะคนหนึ่งไม่มีกิเลส คนหนึ่งคลั่งกิเลส พูดทุกอย่างมีแต่การทดลองทั้งนั้น ท่านไม่มีได้มีเสียอะไร ท่านสมบูรณ์แบบทุกอย่าง พลิกทางนี้ไม่ได้พลิกหาทางนี้พลิกหาทางนั้นอยู่อย่างนั้นแหละ จอมปราชญ์เล่นกับคนโง่จอมโง่ เป็นอย่างนั้น

ที่นี้ก็มาถึงเรา อันนั้นท่านอาจารย์มหาทองสุก อันนี้อีตาบัวเป็นมหาเหมือนกัน ไปอยู่กับท่าน ที่นี้ทางนี้มันเด็ดละซิ ท่านให้พระเอายามาให้เราฉันเราไม่ฉัน ว่างี้เลย พระก็เอายากลับคืนไปหาท่าน ท่านถือมาเองนะ เอ้าๆ ยานี้แดนสวรรค์สู้ไม่ได้ กินเดี๋ยวนี้หายเดี๋ยวนี้เลย เอ้าๆ ไส้เข้ามาเลย เราก็ต้องฉันเพราะความเคารพ พอฉันแล้ว ตั้งแต่บัดนั้นมาท่านก็ไม่เคยถาม ยาเป็นยังงัยฉันลงไปแล้ว เราก็มไม่เคยคิดกับมันพูดกับมันจนกระทั่งปานนี้แหละ นั่นเป็นยังงัย ต่างคนต่างเด็ด ถ้าเด็ดเสียจริงๆ ท่านก็เอาอย่างนั้นพ่อแม่ครูจารย์มัน

สำหรับเราไม่ได้คูนะ มีแต่ท่านรังเอาไว้ๆ เพราะมันเด็ดจริงๆ นี่ละที่ว่าเราเป็นนักต่อสู้กับท่าน แคมเปียนพีดกันบนเวทีคือเรา ถ้ามไปหาครูบาอาจารย์องค์ใดก็ตามไม่เคยมี บอกอย่างนั้นละ ที่ลูกศิษย์ลูกหาจะมาพีดกับครูขนาดนี้ อย่างเราไม่มี ถ้ามย้อนหลังไปหาครูบาอาจารย์ทั้งหลาย บอกว่าไม่มี มีองค์เดี๋ยวนี้ นี่เพราะอะไร คือเราต้องการความจริงสุดส่วนตั้งแต่ไปหาท่าน ท่านกางเรดาร์ดูแล้วเป็นความตั้งใจขนาดไหน เราถ้ามหาหลักฐานเกณฑ์จริงๆ ถ้าไม่ลงการปฏิบัติมันก็คาราคาซังไม่มีน้ำหนัก ถ้าลงตรงไหนแล้วทุ่มเลยๆ ถ้าลงใจ พอท่านว่าอย่างนั้นยอมรับแล้วหมอบเลย นี่ละลงแล้วนะนั่น ชัดอยู่ตรงไหนเอากันอีกๆ อยู่อย่างนั้นตลอด จึงว่าเป็นแคมเปียนเถียงกันเถียงหาหลักฐานเกณฑ์หาเหตุผล พอลงใจแล้วก็แบบนั้นเลย ผิงเลยทีเดียว จึงว่ามันผาดโผน ท่านได้รังเอาไว้

ยกตัวอย่างเช่นนั่งตลอดรุ่งอย่างนี้ ได้ ๙ คืน ๑๐ คืนนะแต่ไม่ได้ติดกัน เว้นสองคืนบ้างสามคืนบ้าง นั่งที่ไร คนเรามันไม่ได้โง่ตลอดเวลา เวลามันจนตรอกจนมุมนี้สติปัญญา มันจะมาของมันเองช่วยตัวเอง เราโง่ขนาดไหนเวลานั้น แต่เวลาทุกขเวทนา โหมเข้ามา มันจะเผาคนให้ตายทั้งเป็นนี้ สติปัญญา มันก็ออกรับกันๆ สติปัญญาเป็นเรื่องอริยสัจ พิจารณาทุกขสัจคือเจ็บไข้ได้ป่วยมันก็ลงกันได้ จิตลงผิงเลยเชียวนะ นั่นเป็นครั้งแรกละเราที่จิตลงขนาดนั้นไม่เคยมี วันนั่งตลอดรุ่งคืนแรกเลยละ ลงแบบอัศจรรย์เลย โอโห ทำไมเป็นยังงี้ นี่ละมันพีดกัน

ทุกข์มากเท่าไรสติปัญญายังอยู่ไม่ได้นะ จะทนเฉยๆ ทนไม่ได้ สติปัญญาต้องหมุนตลอดเลย อันนั้นมากเท่าไรทางนี้ยิ่งหมุนเข้าไป พอมันรอบเข้าแล้วมันก็ลงผิงเลย ตอนบ้ายๆ ขึ้นไปหาท่านเล่าเรื่องถวายท่าน ท่านก็ยุละที่นี้ เอ้อ มันต้องอย่างนั้นละที่นี้ได้หลักแล้ว เราไม่ลืมนะ เอ้า อัดภาพนี้มันไม่ได้ตายถึงห้าหนนะมันตายหนเดียวเท่านั้น เอ้าที่นี้ได้หลักแล้วเอามันลงไป ท่านว่างี้ละ โอ้หมาตัวนี้ก็ทั้งจะกัดจะเห่า ไบไม้สโตไบไม้แห้งร่วงลงมาไม่ได้นี่กว่าเป็นคู่ต่อสู้ก็จะซัด เป็นอย่างนั้น เอ้า คืนต่อไปเอาอีกท่านก็ชมครั้นนานมาๆ หลายคืนเข้าไปท่านเป็นแต่ฟัง เรายังไม่รู้ตัวนะนั่น แต่เราได้อัศจรรย์ทุก

คืนที่นั่งตลอดรุ่ง ๆ เล่าถวายท่านเต็มกำลังความสามารถ ท่านฟังท่านก็อ่อนลง ๆ ความ
ชมเชย

บเวลาท่านจะรุ่งนะ พอขึ้นไปกราบ สารดีฝึกม้าขึ้นเลยนะ ถ้าม้าตัวไหนมันคึก
มันคะนองมากเขาจะต้องฝึกทรมานอย่างเต็มที่ ไม่ควรกินหญ้าไม่ให้กิน ไม่ควรกินน้ำ
ไม่ให้กิน แต่การฝึกทรมานเขาจะเอาอย่างหนัก จนกว่าว่ามันนี้ค่อยลดพยศลง ๆ การฝึก
ทรมานเขาก็ค่อยลดลงตามสัดส่วน จนกระทั่งมันนี้ใช้การใช้งานได้แล้วการฝึก
ทรมานแบบนี้เขาก็หยุดไป เท่านั้นพอ เรายังเสียดาย มันสด ๆ ร้อน ๆ นะ เราอยาก
ทราบว่ไอ้หมาตัวนี้มันฝึกยังไงมันไม่รู้จักประมาณอยากให้ท่านว่า ท่านไม่ว่าละความ
พอเพียง ก็เราเห็นแล้วในตำราว่าไง

ตั้งแต่นั้นมาเราก็ไม่เคยนั่งตลอดรุ่งนะ ไม่งั้นมันจะเอาอีกนะนั่น ก็คิดดูซิจนกัน
แตกกันเลอะหมด เลอะก็เลอะกิเลสไม่แตกไม่ถอยนูนนะ จึงว่ามันผาดโผนมากท่าน
ต้องรุ่ง ๆ กับเรานี้ส่วนมากมีแต่รุ่ง ที่จะให้ใสเข้าไปเพราะความขี้เกียจขี้คร้านนี้ เราพูด
ได้อย่างเต็มปากไม่มีว่างั้นเลย เพราะมันจริงจังมากทุกอย่าง นี่ท่านก็รุ่งเอาไว้ ถ้าอยู่ใน
สมาธิติดสมาธิจนแกะไม่ออก ไสลงก็ไม่ลงเหมือนหมูขึ้นเขียงท่านก็ไล่ลง สติปัญญา
ทำไมไม่เอามาใช้ มาใช้ทำไมสมาธิหมูขึ้นเขียง สุขในสมาธิเท่ากับเนื้อติดฟัน เนื้อติดฟัน
มีสุขขนาดไหน เอ้า เทียบมาท่านว่างั้นนะ นี่ละสุขในสมาธิก็แบบเดียวกันนี้ ท่านจะนอน
ตายอยู่ในนั้นหรือ นั่นเห็นไหม

ท่านพูดกับเราท่านไม่ได้พูดอ่อนแอนะ ที่เด็ดนี้เด็ดให้เข้ากันได้กับนิสัยเข้าใจ
ไหม ถ้าพูดธรรมดาเหมือนพ่อกับลูก อยู่กันธรรมดาพูดคุยกันธรรมดาเหมือนพ่อกับ
ลูก เมตตาสงสารนี้ชวนสนิทสนมเหมือนพ่อกับลูก พอหมุนเข้าไปธรรมะนี้เปรี้ยว
เลยหลบไม่ทัน เป็นอย่างนั้นทุกครั้งกับเรา พอไล่ออกจากสมาธินี้ก็เถียงกันเสียจน
แหลก จนกระทั่งลงมาแล้ว เอ้ นี่ก็เราไปมอภกายถวายตัวต่อท่านแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่าง
มอภกายถวายตัวตั้งแต่มาถึงที่แรกแล้ว แล้ววันนี้ไปเถียงท่านได้ยังไง มาพิจารณา แต่
เรื่องทฐิมานะก็ไม่มีละ คือมันติดสมาธิมันเหนียวแน่น ท่านแกะออกมันไม่ออก ท่านก็
ไล่เอาแรง ๆ ละซิ

ถ้าหากว่าจะถือท่านเป็นครูเป็นอาจารย์ฟังเสียงท่านซิ จะมาเอาตั้งแต่ความรู้
ความเห็นของตนใช้ได้ยังไง ถ้าอย่างนั้นแล้วมาหาท่านทำไม ที่นี้ก็ลงละ หมุนเข้ามา
ท่านบอกอย่างนั้นท่านไล่ลงจากสมาธิ ปัญญาทำไมไม่เอามาใช้ แก้กิเลสแก้ด้วย
ปัญญาต่างหากไม่ได้แก้ด้วยสมาธิ สมาธิเป็นแต่เพียงว่าตีกิเลสให้สงบตัวเข้ามา เพื่อ
ปัญญาจะได้เข้าไปตีต้อนตีให้มันแหลกต่างหาก ปัญญาทำไมไม่เอามาใช้ ปัญญา
ต่างหากนะแก้กิเลส สมาธิไม่ได้แก้กิเลส ไล่เปรี้ยว ๆ เข้าไป ที่นี้ก็ออกละยอมรับท่าน

เวลามันออกมันก็ผางอีกละออกทางด้านปัญญา ออกจนกระทั่งไม่ได้นอน กลางคืนนอนไม่หลับเลย กลางวันก็ไม่หลับมันจะตายที่นี้ อ่อนนี่นะอ่อนอยู่ในหัวอก

คือจิตมันทำงานอัตโนมัติของมันไม่มีเวลาขยับขี้้ง นอนอยู่จิตทำงานอยู่กับกิเลส กิเลสกับธรรมพืดกันอยู่บนหัวใจ นั่งอยู่ก็พืดกันทำใจก็พืด อิริยาบถทั้งสี่เว้นแต่หลับ มีแต่อิริยาบถระหว่างธรรมกับกิเลสพืดกันตลอดเวลาเลย นี่ถึงขั้นมันออก นี่ก็กลับไปหาท่านอีก ที่พ่อแม่ครูจารย์ให้ออกพิจารณาทางด้านปัญญามันออกแล้วนะ ออกยังไงท่านว่านั่น ก็มันพิจารณามันไม่ได้หลับได้นอน กลางคืนก็ไม่ได้นอนเป็นคืนๆ ไม่นอนกลางวันยังไม่นอน นั่นละมันหลงสังขาร นั่นเอาแล้วนะ นั่นละมันหลงสังขาร ทางนี้ขึ้นเลย ถ้าไม่พิจารณามันก็ไม่รู้ นั่นละบ้าหลงสังขารเข้าอีกเลย ที่นี้หมอบนะเงียบ

คำว่าหลงสังขารได้แก่ สังขารของเรานี้คิดเป็นธรรมเพื่อแก้กิเลส เมื่อมันผาดโผนโจนทะยานไปไม่รู้จักความพอดี สังขารฝ่ายสมุทัยมันแทรกเข้ามาๆ เราไม่รู้ซึ เวลามันผ่านไปถึงรู้ทีหลัง จากนั้นก็เอาเสียจนจะเป็นจะตายแล้วเข้าพักสมาธิทีหนึ่ง ถ้ามันไม่เป็นไม่ตายจริงๆ มันไม่เข้าพักนะมันเพลินทางปัญญา แก้กิเลสมันเพลินเรื่อยๆ นี่เราพูดถึงเรื่องสติปัญญาเรื่องธรรมฆ่ากิเลส ถึงกาลเวลาธรรมฆ่ากิเลสแล้วกิเลสอยู่ไม่ได้เลย เป็นอัตโนมัติเหมือนกัน

เราก็ไม่เคยคิดแต่ก่อนว่า กิเลสทำงานบนหัวใจสัตว์โดยอัตโนมัติของมันทุกตัว สัตว์ แต่เวลามันมาเป็นกับหัวใจเรา ตอนที่ว่าสติปัญญาเป็นเรื่องฝ่ายธรรมฆ่ากิเลส อยู่ที่ไหนฆ่าตลอดไม่มีหยุดมีถอยเลย จึงได้ อ้อ นี่กิเลสเวลามันมีอำนาจมากอย่างมันมีอยู่ บนหัวใจเรามันก็ทำลายเราตลอดเวลา หลงไปตามมันตลอด ที่นี้เวลาตามฆ่ากิเลสฆ่าตลอดอีกเหมือนกันเป็นอัตโนมัติ จากนั้นก็ก้าวข้ามหาสติมหาปัญญาพุ่งเลยเขียวจนผ่านปั้งเลย เราหมอบราบใครสอนถูกต้องได้ยิ่งกว่าพ่อแม่ครูจารย์มัน เราถึงเทิดทูนสุดหัวใจตลอดมา สดๆ ร้อนๆ ไม่มีบั้นมีอะไรเลย สมบูรณ์แบบตลอดเวลาเพราะท่านสอนหมด เวลาต่อสู้กับท่านก็พาดกันเต็มเหนี่ยว ไม่มีลูกศิษย์คนไหนจะเก่งยิ่งกว่าลูกศิษย์ บ้าคนนี้ เวลาลงก็ลงอย่างนั้นอีกละ

ที่นี้ถึงวาระสุดท้ายเวลาท่านเจ็บไข้ได้ป่วย เอาอีกนะที่นี้ เวลาท่านเจ็บไข้ได้ป่วย เราจะต้องติดแนบอยู่กับท่านเหมือนเงาเทียมมองค้ท่านละ ท่านไม่ได้บอกให้ใครมาเปลี่ยนตัว ไ้เราก็ไม่สนใจกับใครที่จะมาเปลี่ยนตัวเรา ทุกข์ยากลำบากขนาดไหนท่านทุกข์ขนาดไหน เราไม่ได้เป็นคนไข้ ท่านเป็นคนไข้ท่านทุกข์มากกว่าเรา นั่นเอาอย่างนั้น ท่านไม่ได้นอนเราไม่นอน แต่ท่านก็ไม่เคยพูดว่าให้หองค้อื่นมาเปลี่ยนบ้าง ท่านมหาดูแลรักษาอยู่ตลอดเวลาเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าให้หองค้อื่นมาเปลี่ยนบ้าง ท่านก็ไม่เคยพูดเราก็ไม่เคยสนใจกับใคร เอาเป็นเอาตายเข้าว่าเลยตลอด

เวลากลางคืนท่านหนักมากนะท่านเป็นวัณโรค แต่ก่อนวัณโรคแก้ไม่ตก ที่นี้เวลากลางคืนมันหนาวเดือนพฤศจิกายน พอมันหนาวหนาวมากโหมมาก นี่กะละมัง สำลี เอามาวางข้างๆ เราอยู่ในมุ้งกับท่านสององค์ เราเอาผ้านี้ละก๊วนเข้าไป กวาดช่วยท่าน ตลอดรุ่งก็ตลอดรุ่งอยู่อย่างนั้นตลอด พระท่านก็อยู่นอกมุ้ง เรายื่นอะไรไปท่านจะจับบ๊ีบๆ ส่วนในมุ้งมีแต่เรากับท่านเท่านั้นแหละ ถึงคราวอันนั้นมาก็เป็นอย่างนี้ละ เราก็ได้ชมเจตนาของเราที่มีความเทิดทูนรักท่านนี้สุดหัวใจ เราจึงไม่สนใจจะเอาใครมาเปลี่ยนตัวท่านไม่ได้นอนเราไม่นอน ท่านก็ไม่เคยเรียกหรือเคยขอเปลี่ยนตัวคนอื่นให้มาทำงานแทน เพื่อไปพักผ่อนบ้างท่านก็ไม่เคยพูด เราก็ไม่เคยสนใจ ฟาดตลอด

กลางคืนที่ท่านหลับ บางทีมีหลับบ้าง เราออกไปเดินจงกรมข้างๆ นี้ ตามธรรมดาเราจะให้ใครทราบเมื่อไรเราไปเดินจงกรมตรงไหน นี่ต้องบอกให้ทราบ ผมงอกจากนี้ผมจะไปเดินจงกรมอยู่ตรงนั้น หากท่านตื่นเมื่อไรให้รีบไปเรียกผม หรือท่านถามถึงให้ไปเรียก พอลืมตาขึ้นท่านมหาไปไหน นั่น ท่านมหาไปไหน บ๊ีบเข้าเลยๆ ถึงไหนถึงกันตลอด จนกระทั่งวาระสุดท้าย เรียกว่าสุดท้ายที่ได้ปฏิบัติอุปถัมภ์อุปฐากท่าน ด้วยความรักความเลื่อมใสความเทิดทูนสุดหัวใจไม่มีที่ต้องติ เอาเต็มเหนี่ยว ท่านก็หลุดมือเราไปด้วยความเทิดทูนท่านนั้นละ นี่ละวาระสุดท้ายที่ได้ปฏิบัติต่อท่านก็เรียกว่าเป็นเงาเทียมตัวเลย พอลืมตาขึ้นมา ท่านมหาไปไหน ไม่ถามหาใครนะ พระทั้งวัดเราไม่ได้คุย ท่านมหาไปไหนละ พระจะวังบ๊ีบไปเลย เราเข้ามุ้งบ๊ีบเลยเท่านั้น

นี่ฟังเอาซิเป็นคติตัวอย่างดีไหมวันนี้ หรือมาโม้มาคูยให้ท่านทั้งหลายฟังระหว่างศิษย์กับอาจารย์เราได้สุดกำลังความสามารถของเรา เราไม่มีที่ติดต่อกับพ่อแม่ ครูจารย์มันนี่ สมกับที่เราลงท่านเต็มสัดเต็มส่วนแล้วทุกอย่าง เวลาปฏิบัติต่อท่านก็เป็นแบบนั้นละ ตอนนั้นท่านเพียบทางธาตุทางชั้นท่านจะนิพพาน ใจเราก็เพียบทางจิตใจระหว่างกิเลสกับธรรมพัดกันไม่ได้หลับได้นอน พอออกจากนี้บ๊ีบเข้าทางจงกรม ออกจากทางจงกรมเข้าบ๊ีบๆ เพราะทางนี้มันก็หมุนของมันตลอด เป็นอย่างนั้นละ เอาละพูดเท่านั้นละวันนี้

เรื่องการทำบุญที่วันนี้เราเอาเหตุผลไกลมาจากธรรม ได้ทำเพื่อพี่น้องทั้งหลายทั่วประเทศได้ทั่วถึงกัน การแจกทานอุทิศส่วนกุศลให้ นี่เป็นกุศลอันยิ่งใหญ่ของเราที่รวมหัวกันสร้าง แล้วแผ่ส่วนกุศลให้สัตว์ทั้งหลาย ไม่ว่าญาติว่ามีมิตรไม่มีมิตร ให้ได้รับส่วนกุศลทั่วหน้ากัน เข้าใจไหม นี่ที่ว่าเราทำบุญกุศลเพื่อแผ่กุศลให้แก่สัตว์โลกทั่วโลกธาตุ ก็คือมีเหตุผลหลักเกณฑ์มาแล้ว มีใน ติโรกษทกัณฐสูตร ท่านบอกไว้ ผู้ที่มารับทานอย่างนี้ บางคนพวกญาติใจดำน้ำขุ่น พวกเปรตพวกผีมารับส่วนบุญไม่ได้ โอ้ยเสียอกเสียใจกลับไป ไปเสวยทุกข์ตามเดิม แล้วพวกญาติมิตรที่มีใจขาวดาวกระจ่าง

ทำบุญอุทิศให้ พวกนี้ได้ส่วนบุญส่วนกุศลไปสวรรค์กันเยอะ แล้วอนุโมทนาสาธุการกับบรรดาญาติของตน นี่ใน ตีโรกฤษทกัณทุสูตร เราเอานี้มาแสดงเข้าใจไหมละ เอาละพอใจ

เมื่อคืนไม่ทราบเป็นยังไง เราก็ไม่เคยเป็นมาเป็นเมื่อคืนนี้ คือธรรมดาที่เหมือนโลกทั่วๆ ไปธาตุขันธ์นะ ถึงเวลาหลับถึงเวลาตื่นมันก็หลับก็ตื่นรู้กันทั่วโลกไม่ต้องถามกัน เราระยะนี้ ๗-๘ ปี ๙ ปี มานี้หลับไม่รู้ตื่นก็ไม่รู้ มันเป็นของมันเอง ทีนี้เราจะจับเอาได้ตอน ถ้ามันหลับตอนไหนมันจะฝัน โอ๊ะๆ นี่หลับฝัน ถ้าไม่ฝันก็ไม่รู้ว่าหลับว่าตื่น อย่างเมื่อคืนนี้ตลอดรุ่งไม่มีฝันมีอะไร ไม่มีวิธีมีแนวตลอดรุ่งเฉยๆ เลยไม่ทราบว่าหลับหรือไม่หลับเมื่อคืน เป็นอย่างนั้นละ เป็นเมื่อคืนนี้เหมือนไม่หลับ ระยะห่างประมาณชั่วโมงๆ เราดูนาฬิกาเรื่อยก็ไม่เห็นมันหลับตอนไหน เป็นอย่างนั้นละ หลับตื่นก็ไม่รู้ ถ้าว่าหลับไม่ทราบว่าหลับตอนไหน ถ้าว่าตื่นมันก็ตื่นอยู่แล้ว แน่ๆ จับไม่ได้

เราจะจับเอาตอนที่มันฝัน เมื่อคืนฝันอย่างนั้นอย่างนี้ โอ หลับตอนนั้นจะเอาตอนนั้น หากินด้วยความฝัน ธรรมดาถ้ามันไม่ฝัน อย่างเมื่อคืนนี้เจียบตลอดไม่ฝันเลย แล้วก็ไม่ได้ทราบว่าหลับเมื่อไรๆ มันตื่นของมันตลอด ฟังเป็นนะเป็นเมื่อคืน คอยดูระหว่างจิตกับขันธ์อยู่ด้วยกันมันปฏิบัติต่อกันยังไงดูตลอด ดูโดยหลักธรรมชาติ เห็น้อยแสดงว่ามันไม่หลับเมื่อคืนนี้ทำ มันจะเป็นอะไรก็ไม่รู้ นอนไม่ฝันเลยเจียบ ระยะต่อกันเป็นชั่วโมงๆ เพราะดูนาฬิกาเรื่อย นอนจิตไม่ไปไหน พุดให้มันเต็มยันจ้าวอยู่ในนี้ พุดให้มันชัดเจน ไม่ฝันเลยเมื่อคืน แล้วความรู้สึกก็สืบทอดกันตลอดรุ่งเลย ไม่หลับมันเป็นอย่างไงไม่รู้

เมื่อเช้ารู้สึกเบื่ออาหาร แต่เวลามาฉันฉันได้อยู่นะ เมื่อเช้าฉันได้มากอยู่ เราตั้งใจจะหุนมันเพราะมันอ่อนกำลังมากมาตั้งแต่วันประคอบยา ตั้งแต่วันนั้นมากำลังไม่ฟื้นเลยนะ ลงรถอย่างนี้จะล้มอยู่บนรถ พอลงมานี้จะล้มเขาได้ประคอง ไปกราบพิพิธภัณฑสถานพ่อแม่ครูจารย์มันเมื่อวานนี้ พอลงรถเท่านั้นมันจะล้มกับรถเลย เขาต้องพยุงเข้าไป ถึงขนาดนั้นกำลังหมด เขาพยุงเข้าไป ไปกราบท่านธรรมดาไม่ได้เลย มันไม่อำนวยความสะดวกให้ทุกอย่าง ไปก็ไปก้มลงก็กราบกับนั้นเลย เอาใจน้อมถวายท่านสุดขีดเลย แล้วก็พุงกันออกมาเมื่อวานนี้ มาพอลงรถนี้เขาก็พุงไปกุฏิ นี่แสดงว่าหมดกำลังมากเมื่อวานนี้พุงไปกุฏิ

เมื่อคืนนี้นอนมันไม่ฝันเลยก็แสดงว่าไม่หลับ ดูนาฬิกาเรื่อยๆ ตลอดรุ่งเลยอ่อนเพลีย วันนี้มันเบื่ออาหาร แต่เวลามาเห็นอาหาร ฉันมันฉันได้อยู่นะ เมื่อเช้าฉันได้ เราก็หุนมันเพราะมันเบื่ออาหารมันจะไม่เอา เราก็หุนมันมันรับได้ก็รับ เมื่อเช้าฉันได้มากอยู่ นี่จะเป็นกำลังต่อไป ลองดูวันนี้กำลังก็น่าจะมีเพราะฉันได้มาก ฉันได้

มากหนุนด้วยนะ เมื่อเช้านี้ตั้งหนุน จนกระทั่งมันจะกลืนไม่ลงถึงหยุด หนุนตลอดเพราะ
กำลังอ่อนมากที่เดียว เดินจงกรมอยู่บนกุฏิโซซัดโซเซนะ เดี่ยวนี้ไม่ลงไปเดินข้างในแล้ว
แต่ก่อนกลางคืน หรือตอนเช้ามีตอนตีสี่ลงไปเดินจงกรมอยู่ทางจงกรมลาดซีเมนต์ข้าง
ใน เดี่ยวนี้ออกมาจากกุฏิเดิน ถึงขนาดนั้นก็โซซัดโซเซเมื่อเช้านี้

วันพรุ่งนี้เข้าร่วมกันที่ศาลาเลย ให้ตั้งใจอุทิศส่วนกุศลถึงญาติถึงวงศ์ถึงสัตว์
ทั้งหลายทั่วแดนโลกธาตุนะ คราวนี้เป็นกองบุญใหญ่ของเราที่จะแจกจ่ายให้ทั่วถึงหมด
เข้าใจหรือ แต่ก่อนเราทำเป็นรายบุคคลๆ อันนี้เราทำช่วยกันทั้งประเทศเลย กองบุญ
ใหญ่ของเราแผ่กุศลไป ต่างคนต่างแผ่กุศลไปถึงญาติถึงมิตร ผู้มีบุญมีคุณต่อเราให้
ทั่วถึงแดนโลกธาตุเหมือนกัน สมว่างานนี้เป็นงานแผ่ส่วนกุศลถึงสัตว์ทั้งหลายทั่วแดน
โลกธาตุ จำเอาตามนี้นะ เท่านั้นละ จะพาทำ มีในตำรา ไม่ได้มาทำเฉยๆ นะ มีหลักมี
เกณฑ์ในตำรา เอาละไปละ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz